

4. maj 2016 – Svinø 19,30

Præludium

Indgangsbøn

1. salme: 31 – Til Himlene rækker

Hilsen

Kollekt

Epistellæsning

2. salme: 26 – Nærmere Gud til dig...

Evangelium

Prædiken

Kirkebøn

3. salme: 289 – Nu bede vi den Helligånd

Kollekt

Hilsen

Velsignelse

4. salme: 541 – Vær du mig nær

Udgangsbøn

Postludium

I Faderens og Sønnens og Helligåndens Navn.
Amen.

Ulve i fåreklæder kan man desværre støde på flere steder.

Man kan i hvert fald godt komme i tanke om én fra tredivernes Tyskland.

Da nazismen brød frem i Tyskland i trediverne, var der mange - ikke blot i Tyskland, men tillige i mange andre lande - der lod sig besnære af Hitlers ideer.

Det siges også, at vores hjemlige digterpræst Kaj Munk var imponeret og tiltrukket af nazismen, inden han blev mere klar over, hvad der gemte sig bag facaden og jo som bekendt endte som en arg modstander af nazismen, hvorfor han også kom til at bøde med sit liv.

Det samme gør sig faktisk gældende for én af de allierede flyvere, vi har liggende begravet i Svinø Mindelund.

I efteråret faldt jeg over en levnedbeskrivelse for Charles Woodbine Parish, som jeg for nogle år siden fik foræret i kopi. Den er forfattet af hans far, og man kan ikke andet end at blive dybt berørt, når man læser faderens beskrivelse af sin afdøde søns liv.

Charles Parish voksede op i en familie med fire børn. Hans far havde deltaget i første verdenskrig, og i mellemkrigsårene i begyndelsen

af 20'erne boede familien i en periode i Paris, hvor hans lillesøster blev født.

Da Charles Parish var 15 år gammel døde børnenes mor. Charles var den ældste i søskendeflokken, så det var jo meget tragisk. Charles Parish kom siden på Eton og fik i det hele taget en fin international uddannelse, hvor han var på studieophold flere steder i udlandet. Bl.a. opholdt han sig i en periode i Tyskland, hvor han blev meget imponeret af den fremspirende nazisme.

Men også Charles Parish blev med tiden mere klarsynet, og i 1939 meldte han sig som frivillig hos RAF, og efter endt flyvetræning deltog han i krigen mod den nazisme, han i første omgang havde ladet sig imponere af.

54 bombetogter blev det til inden det fatale togt, hvor han omkom.

Inden da havde han i 1940 oplevet at være den eneste overlevende efter et flystyrt ud for den britiske kyst, hvor han reddede sig, ved at svømme 11 km ind til fastlandet.

Men natten mellem d. 20. og 21. april 1943 omkom han sammen med 6 andre besætningsmedlemmer, da hans fly styrtede ned i nærheden af Kirke Stillinge i Vestsjælland. Alle de omkomne blev begravet her på Svinø Kirkegård.

Der var én overlevende ved flystyrtet, nemlig canadieren Donald Smith, der efterfølgende reddede sig igennem til Sverige, og som mange år senere - i 1999 - blev begravet her på kirkegården – 5 meter bag ved rækken med hans kammerater.

Flyet havde deltaget i et bombetogt mod Stettin og var på vej hjem, da de over Sjælland blev angrebet tre gange af en tysk Messerschmitt. Ved tredje møde med denne tyske natjager, var RAF-flyet blevet så beskadiget, at det styrtede ned, og kun Donald Smith, der sad bagest i flyet, havde held til at kravle ud af det nedstyrtende fly og få sin faldskærm til at folde sig ud.

De øvrige besætningsmedlemmer omkom - og altså heriblandt Charles Woodbine Parish, der var flyets pilot.

Hans far slutter sin beretning om sønnens liv med ordene:

"Tidligt om morgenen den dag, mens deres forældre derhjemme bad for deres sikkerhed, lå disse drenge døde i og omkring deres ulmende fly og havde givet alt, hvad de havde at give, for at andre kunne leve videre i frihed.

Så døde han, og alle trompeter gjaldede for ham i det hinsides".

Man kan jo ikke andet end at blive rørt over, hvordan denne far skriver om sin afdøde søn.

En søn, der altså i første omgang lod sig imponere af det, han senere kæmpede imod med døden til følge.

Livet kræver årvågenhed, og årvågenheden kræver mod til at vælge om, når man i sin årvågenhed erkender, at man måske i første omgang har ladet sig forblænde.

Det gælder både, når det angår vores livsgrundlag, vores tro, vores politiske overbevisning - og det gælder i de fleste af livets øvrige forhold også.

Vi møder i løbet af livet mange glubske ulve, der ligner uskadelige får.

I evangelieteksten, vi hørte lige før, advarer Jesus også mod de glubske ulve, der forveksles med uskadelige får.

Her refererer han til falske profeter, falske forkyndere, og siger, at ikke alle, der siger: "Herre, Herre" skal komme ind i Himmeriget.

Dvs. ikke alle, der giver udtryk for at høre ham til, rent faktisk **gør** ham til.

Men man kan kende dem på gerningerne, siger han.

Ikke alle, der med ord bekender sig til Kristus, kan man altså rent faktisk stole på har et kristent sindelag.

Nu er det jo forholdsvis let at pege fingre af andre og påstå, at de måske kunne være glubske ulve i fåreklæder - altså siger et og gør noget

andet. Men man kunne jo også prøve at vende blikket lidt indad og se, hvordan det forholder sig med een selv.

Er der overensstemmelse mellem det, man siger, det indtryk, man gerne vil give omverdenen af sig selv og så den måde, man rent faktisk lever på?

Her er der måske mange af os, der kan komme lidt til kort. Om vi ligefrem er glubske ulve i fåreklæder er måske så voldsomt igen, men vi har bare af og til lidt svært ved at praktisere det, vi verbalt giver udtryk for.

Vi kan bilde hinanden meget ind, foregive at være noget, vi i virkeligheden ikke er – men det går ikke overfor Gud.

Her er vi gennemskuet.

Overfor Gud gælder det netop **ikke** om at tage sig ud og lade som om – her gælder det om at være ægte, oprigtig og ærlig.

Gud ser tydeligt, hvem der er glubske ulve og hvem, der er får – og hvem, der lader som om, de er noget, de ikke er.

Og det giver os jo hver især lidt at tænke over.

Hver især må vi stille os selv spørgsmålet: Kan jeg leve op til det?

Og hvis ikke jeg kan, styrer jeg så mit liv hen imod det at kunne det?

Når man er nået så langt som til at stille sig selv det spørgsmål, så vil det få konsekvenser, hvis man er et handlekraftigt menneske.

Sådan gik det f.eks. Charles Woodbine Parish, der pludselig gennemskuede det, der i Tyskland havde forblændet ham, og så derefter valgte at gå ind i kampen mod det – en kamp, der til sidst kostede ham livet.

Hvis man er mindre handekraftig – så kan man i første omgang bede om styrke til at ændre det i éns liv, man kan se er forkert.

Man kan bede om styrke til at leve ægte og oprigtigt i forhold til Gud og til sine medmennesker – og så prøve på at nedkæmpe de glubske ulve – både når vi gennemskuer dem omkring os – og når vi opdager dem inden i os selv.

Amen.